

nu har bragt dem betydeligt ned i sidste Samling. Endvidere maa vi huske, at en Del Udgifter automatisk vil stige, saaledes som den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa, som f. Eks. Udgiften til Folkeskolen, og vi ved, at en Del af den Fortjeneste, vi kunde indvinde ved en Nedgang i Pristallet, er forud diskonteret gennem den Lønningsordning, vi fik i sidste Samling. Jeg vil derfor, som sagt, mene, at selv om Arbejdet her skal fortsættes, tror jeg, vi gør klogt i at forstaa, at der er Grænser for, hvor langt vi kan komme ned i Henhold til den bestaaende Lovgivning, selv om der sættes et energisk Arbejde ind paa at naa saa langt ned som muligt. Ogsaa i anden Henseende giver de Oplysninger, vi fik af den højtærede Finansminister, talmæssig Besked om, at vi er inde i en vanskelig Periode. Naar vi ser, at Indkomst- og Formueskattens Afkastning, som har været 325 Mill. Kr. i 1919 og endnu i 1925—26 var oppe paa 146 Mill. Kr., nu kun kan regnes at indbringe ca. 100 Mill. Kr., saa viser dette tydeligt, at Befolkningens, Erhvervenes Skatteevne er gaaet væsentligt ned, og at vi staaar overfor betydelige Vanskeligheder her. Man har sagt Gang paa Gang, maaske gentaget det til Trivialitet, at det gjaldt at sætte Lefefoden ned. Ogsaa i den Henseende viser de Oplysninger, vi har faaet, at man er tvunget til i alt Fald i nogen Grad at sætte Lefefoden ned. Man kan pege paa en enkelt Ting som f. Eks. Kafeskatten, der er gaaet ned fra 21 Mill. Kr. i 1924—25 til 14½ Mill. Kr. paa det kommende Budget, og en ret følelig Nedgang er ligeledes sket i Indtægten af Spiritus-, Øl- og Tobaksskatten. Jeg skulde mene, at de Oplysninger, vi har faaet i den højtærede Finansministers Redegørelse, paa utvetydig Maade understreger Nødvendigheden af den Politik, vi er gaaet ind for fra Venstres Side, idet vi ellers, som sagt, havde været inde i en Underskudspolitik, medens der nu er sket ikke ubetydelige Lempelser baade i Beskatningen i Kommunerne og i Statsskatten ved de Love, vi har vedtaget.

Men det, der mest optager Sindene i Tiden, er vel det erhvervspolitiske Problem, fordi enhver skønner, at vi vedvarende har store Vanskeligheder her, og vi har fremdeles et uhyggeligt stort Antal arbejdsløse. Med Hensyn til dette Problem er Venstres Stilling nu ganske den samme, som den hidtil har været. Vi ser saaledes paa det, at Statens første og største Pligt under den nuværende Situation maa være at bringe de offentlige Udgifter ned, og vi tror, at

der derigennem — hvad der i øvrigt ogsaa mere og mere anerkendes fra forskellige Sider — kan ydes Erhvervene en følelig Hjælp. Vi tror ikke, at vi som Helhed taget ved Lovforanstaltninger kan skabe andre og bedre Kaar for vore forskellige Erhverv end de Kaar, de skiftende Konjunkturer nu en Gang betinger, og jeg tror, at Venstres almindelige Opfattelse paa dette Omraade vinder mere og mere Anerkendelse og Forstaaelse indenfor de forskellige Erhverv. Jeg haaber derfor, at Forhandlingen i denne Samling i væsentlig mindre Grad end i sidste Samling skal udmunde i ørkesløse Tolddebatter, jeg haaber, at vi kan samle os om, hvad der er politisk og sagligt forsvarligt og overkommeligt. I denne Henseende vil jeg pege paa, at saavel det større som det mindre Landbrug er Modstandere af mere Toldbeskyttelsespolitik, og at de paa utvetydig Maade har tilkendegivet dette. Jeg peger paa, at Grosserer-Societetet, kort før vi sluttede sidste Samling, i en Skrivelse til Dumpingudvalget meget skarpt har taget Afstand fra Socialdemokraternes Toldbeskyttelsesforslag, og at Repræsentanter for den mindre Handel, Detailhandlerne, har udtalt sig paa lignende Maade. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at Skibsfarten deler Venstres Opfattelse, i hvilken Henseende jeg særlig peger paa vægtige Indlæg af Skibsreder A. P. Møller. Ligeledes kan jeg pege paa, at man selv indenfor Industriraadet erkender, at Toldvejen neppe er farbar; jeg henviser her til Direktør Overgaard's Indlæg, hvori Venstres Indsats ogsaa anerkendes. Jeg tror i alt Fald, Stillingen er den, at man indenfor ledende Industrikredse er klar over, at det er rigtigt, hvad en konservativ Folketingsmand udtalte ved et Møde i Sommer, at Told i hvert Fald kan købes for dyrt. Naar hertil yderligere kommer forskellige Indlæg i den konservative Presse, hvor man har været urolig ved Partiets toldpolitiske Stilling, samt de Forhandlinger, der har været ført paa den interparlamentariske Konference, tør jeg nok sige, at Strømpilen sikkert gaar i Retning af den Politik, Venstre har været og fremdeles er Tilhænger af.

Vi har naturligvis med nogen Forventning imødeset, hvorledes Socialdemokraternes Stilling vil blive i denne Samling, i hvad Retning Kompasnaalen for dette Partis Vedkommende, der jo er svinget fra ubetinget Frihandel til den krasseste Toldbeskyttelse, vil vise i denne Samling. Vi erindrer alle, at Socialdemokraternes ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning,